

פרק 1

המסדרון המבודד היה מואר כבאור יום למרות היותו קבור שלוש קומות מתחת לפני האדמה. אִיִּרִיק נצמד לקיר, משתדל להרעיש כמה שפחות, ובחן את התאים שלשמאלו. כולם ריקים.

רק בתא התשע עשרה, כמו שרולֶגֶר הדריך אותו, הוא מצא את מבוקשו. תוך כדי העפת מבטים זהירים לכל עבר הוא חצה את המסדרון לרוחבו ועצר על יד סורגי המתכת העבים שסגרו על האסיר הישן.

ליבו עקף פעימה.

בגדי האסיר קרועים ומוכתמים בדם, גופו שפעם היה החזק בממלכה - מצולק ומזהר רעב. דבר לא נותר מזיכרונות הנעורים שלו בהם עמד בינות לקהל בטקסים המלכותיים, מבטו עוקב בהערצה אחר שר הצבא הגאה והעוצמתי. חמש שנות התעללות חסרת מעצורים שברו אותו לחלוטין.

"הוד מעלתך", לחש מספיק בקול על מנת להעירו. "אדוני אִילֶרן!"

שדרתו של האסיר נרעדה וכתפיו התכווצו.

בציפורני ברזל האסיר אסף את עצמו, מילא את ריאותיו אוויר, והסתובב באיטיות. דמותו העטופה היטב של אֵיִרִיק הבהירה לו שלא חוקר עומד לפניו.

"איפה רולֶגֶר?" עיניו החדות ננעצו בפני הצעיר שמולו. גֶרֹמָאק הצליח לשים עליו יד?

איש המחתרת היה עומד שם קפוא לנצח תחת מבטו הנוקב של המנהיג אילולא שינן היטב בדרך לכאן את בקשתו של מפקדו. "רולגר אמר שיש לאדוני מידע מיוחד", פלט במהירות והוציא את הקלף משרוולו. "והנה המידע הרגיל".

ידיו של אֵיִלְרֶן היו אזוקות לכותל התא, ורק בקושי רב הוא הצליח לקחת את הקלף מידי הרועדות של חבר המחתרת שהשתחלו מבعد לסורגים. שתי דקות, והקלף חזר אליו.

האסיר לקח נשימה עמוקה טרם דיבר, מתפלל בליבו. אלוקים, שמור על אֵרִין שלי. שהמידע הזה לא יגיע לאיש בעולם מלבד לרולגר. "ביתי אֵרִין עובדת אצל אֶלְוִירִין וְוֶלְסְטֹר, המשנה למלך", הוא מתיז את שתי המילים האחרונות בחריפות שחיפתה על כאב. לפני המהפכה הוא היה חברו הטוב. בוגד. "שמור על המידע הזה היטב, איש צעיר. אלו לא רק החיים שלי או של ביתי - הממלכה כולה תלויה בתוכנית הזאת. חיינו לה זמן רב".

"נעשה הכל על מנת להגן עליה", הרכין אייריק את ראשו, מסוחרר, בקושי מצליח ליצור משפט בעל משמעות כשבלייל קולות צורח בתוך ראשו.

ארין לוֹרְנֹר!

כבר חמש שנים הם מחפשים אחר נצר למשפחת המלוכה, נאחזים ברמיזות עמומות, דוהרים כרוח אחר סימנים שמתבררים כשום כלום.

ועכשיו, משפט אחד קצר - ויש סיכוי לתקווה חדשה לקום.

"לך לשלום". אילרן נשען לאחור על הקיר הלח, מסתיר את תשיותו ומתעלם לחלוטין מקשת ההבעות שחלפה על פני איש המחתרת. לא

ניכר עליו שאלו שעות השינה הראשונות שלו מזה שלושת ימים. "בזהירות, ובמהירות. אל תיתפס, בכל מחיר. את המידע שנתתי לך היום מנסים חוקריו של החיה מאַרְדוּם לחלץ ממני כבר חמש שנים". עווית חלפה על פניו, מדגישה את הצלקות שעליהן.

מחיר כבד הוא שילם על שתיקתו.

"כן, אדוני", אייריק מצמץ פעמיים בניסיון להשיב את קור רוחו, מצליח חלקית. ארין לורנור. כאן, בבירה. והוא - הוא! יודע איפה היא נמצאת.

רגע לפני שמחשבותיו יאבדו שוב מיקוד וליבו יצא במחול, אייריק קד שוב וירד על ברכו, תוחב את הקלף למגפו הימני. עד שיוכל לשרוף אותו או למחוק את תוכנו במים. הוא חייב, אבל חייב, לחשוב ישר. בצלילות.

"עצור". קולו של אילרן עצר אותו רגע לפני שעמד ללכת.

הוא הסתובב, דריכות חסרת סיבה ממלאת אותו.

"רולגר בסדר?" דאגה כנה בקולו של המנהיג, מזכירה לאייריק את החיבה ואת ההערצה שממלאות את רולגר בשעה שהוא מדבר על אילרן. הקשר המיוחד הזה שבין שר הצבא לשעבר וסגנו - מתי הוא התחיל? האם הוא נוצר רק אחרי המהפכה, או שהחברות ביניהם ותיקה יותר?

כנראה שלעולם לא ידע. רולגר כמעט לא מדבר על הימים הללו, והוא לא יכול להרשות לסקרנותו להטריד את המנהיג. "הוא שבר את רגלו. נפילה חסרת מזל", הרגיע את החשד שעלה בעיניים הבהירות. "עוד חודש הוא כבר יוכל לבוא".

שפתיו של אילרן התהדקו. "תאחל לו בשמי רפואה שלמה. ושישמור על עצמו, המחתרת זקוקה לו. לך לשלום", חזר שוב על ברכת השלום, ובלי להמתין שאייריק יתרחק - צנח חזרה על דרגש העץ. נרדם עוד לפני שראשו פגע במשטח.

--

ביתו של רולגר אינו רחוק מהארמון ומהמבצר הצמוד אליו, ובימים כתיקונם הדרך אורכת עשרים דקות בהליכה מהירה. אבל הערב כל

דקה נמשכה נצח. רגלו הימנית עקצצה, הדם בה פעם באורח מוזר, וידיו הזיעו למרות שאוויר הליל היה קריר.

אייריק בחן את הרחובות ללא הרף, דרוך כמו פנתר שפגש צייד לפני דקות מועטות. חומק מצל אל צל, נצמד לקירות הבתים חסרי הברק. דורך בערמות זבל ושברי חפצים.

לפני חמש שנים אולְדֶם הבירה לא נראתה ככה. אולְדֶם־נִמְאָר הממלכה לא נראתה ככה. וכמה שההשוואה בין העבר להווה מציפה בתוכו דחפים אפלים, דְאֵלִין מעודדת אותו לא להדחיק את המחשבות.

אל תשכח את הימים ההם, אייריק. מה עוד ידרבן אותך להמשיך?

אז הוא נתלה בזיכרונות. מנתב את הנקמה שבערה בקצות האצבעות שלו למקומות מועילים.

לבסוף, אחרי הליכה מייגעת ואינסופית, הוא הגיע אל הצומת. הוא היה אפל ודומם, למעט יללת תינוק רעב שבקעה מאחד הבתים שסביב. הוא בחן את השטח בזהירות, אימץ את אוזניו בניסיון לזהות צליל חשוד, ואחרי רגעים ספורים חצה את הרחבה הקטנה בריצה שפופה.

ביתו של רולגר שכן על קצה הצומת, מיד על תחילת הרחוב, ואייריק עצר מול דלת שקוויה כמעט לא נראו בחושך הכבד. נקישותיו הדהדו בשקט העל טבעי, עוצרות את נשימתו. ידו הימנית לחה כשהיא נאחזת בקת חרבו.

הדלת נפתחה בתנופה שכלל לא התאימה לאופיו של רולגר, גורמת לאייריק לסגת חצי צעד אחורה. "הכל בס---"

הדמות גבוהה הקומה שעמדה בפתח לא הייתה רולגר.

עיניו סקרו את האיש מכף רגל ועד ראש, דמו קפא עם כל פרט נוסף שהאור הבוקע מתוך הבית חשף. מגפיים שחורים. מכנסיים שחורים, חולצה שחורה, גלימה שחורה. רכוסה בסיכה שסחררה את ראשו: סמלו של חיל הצללים.

הוא נרתע עוד חצי צעד, רגלו הימנית בוערת. בעיניים עיוורות למחצה הוא שלף את חרבו, מתנודד. בטנו התכווצה והפכה לאבן; הוא לא בכושר להילחם עכשיו. לא עכשיו, ואף פעם לא מול חייל צללים מאומן.

חרבו של החייל השמיעה חריקה מתכתית כשהשתפשפה בנדן, הברק הכתמתם שהעששית הטילה עליה נעלם בעוד החייל צועד קדימה. "צלופח מחתרתי נוסף, אני רואה", חיוכו שלח צמרמורת קרה במורד שדרתו של אייריק, שנסוג עוד יותר אחורנית. "עוד פחדן. מדהים. עכשיו זרוק את החרב, והרם ידיים".

אחיזתו של אייריק התהדקה עוד יותר על הקת, והוא עצר מנסיגתו. רולגר פצוע, ובפעם הראשונה מאז המהפכה אינו יכול להגן על עצמו. הוא עקב בדריכות אחרי תנועותיו של חייל הצללים, ממתין לראות כיצד ימשיך. החייל נע קדימה עם חרבו, מאלץ את אייריק להיכנע או להתגונן. חרבותיהם נקשו שוב ושוב, כשאייריק נדחק אל עמדת המגננה, נאלץ לחסום מתקפות חוזרות ונשנות וניצל מהן בשברירי שניות.

אגלי זיעה צצו על מצחו ועל זרועותיו ככל שהקרב השקט נמשך, רק צליל מתכת הפוגעת במתכת מפר את הדממה שברחבה. בחלונות הבתים נראו מדי פעם פרצופים מבועתים שנעלמו כעבור רגע, צוללים אל מעבר לקירות המגנים.

על פי החוק, אסור להחזיק כלי נשק. משמע, שהנאבק בחייל הצללים חבר מחתרת, אמיתי. כולם ידעו על המחתרת, אין אחד שלא הגיעה אליו שמעה - אבל בעיקר בגלל חיפושיו של המלך. אף אחד, מעולם, לא ראה חבר מחתרת בפעולה, איש לא שמע אותם, ואלמלא השמועה סיפרה שאילרן לורנור הקים אותה - היו אנשי אולדנמאר בטוחים שהיא פרי דמיונו הקודח של גרומאק.

הלילה, הם רואים חבר מחתרת. בפעולה. איש שמוכן, לא פחות ולא יותר, להרים ראש.

הקרב הפך להיות חזרתי, דורך שוב ושוב על אותן מרצפות. החייל מנסה לשלוח דקירה לכיוון הבטן, הוא עוצר את הניסיון. מאמץ עקר להגיע אל הצוואר, לפגוע ברגל, לשסף את היד - הוא כבר קלט את שיטתיות הלחימה של החייל, וידע איך לחסום אותו, לפחות ברגע האחרון. אבל הוא צריך לגמור את הקרב, לא רק להישאר בחיים. ולראות מה שלום רולגר.

חרבו של החייל התקרבה משמאלו במהירות מאיימת והוא התכופף

מתחתיה, ידו האוחזת בחרב מכה בעוצמה על זו של האיש במטרה להעיפה מידיו. באותו הרגע לבוש המדים דרך בכוח על רגלו, מערער את שיווי משקלו. חרבו עפה מידו הלחה ונחתה בקצה השני של הצומת. באינסטינקט הישרדותי הוא זינק אחורה, מתגלגל על הרצפה ונעמד הרחק. אולי יצליח להגיע אל החרב שלו.

אבל החייל מהיר, ומיומן. תוצר מוכשר של קאלדיר, מפקד החיל. ואין ספק שהדבר הראשון שעומד בראש מעייניו, הוא למנוע ממנו להשיג את מה שאיבד ברשלנותו. הוא החל לרוץ סביב הצומת, משטה בחייל בידיעה ברורה שזה לא יחזיק מעמד זמן רב.

קול לא צפוי בקע מאחד הבתים האפלים שסביב. "הו, חיל אומלל", צעק קול מעוות שמנע זיהוי. "תראה את זה!"

כלי מתכתי טס באוויר, מסיט את תשומת ליבו של החייל לרגע בודד, אותו ניצל אייריק כדי לחמוק אל סמטה.

הקערה פגעה בראשו של החייל, מן הסתם גורמת לו לראות כוכבים.

דממה מצלצלת השתררה בצומת. אייריק זינק ממקומו ורץ אל ביתו של רולגר, מוצא את מפקדו חסר הכרה על הרצפה. שותת דם. בלי לחשוב פעמיים הוא גרר אותו החוצה, ורץ איתו במעלה הרחוב אל ערמת גרוטאות בה בוסס לפני כמה ימים. החושך יסתיר אותו.

החייל התרומם, אוזניו עדיין מצפצפות וכאב חד פועם מגולגולתו העליונה. טרפו נעלם, ועם כל הזעם שבער בתוכו כשגילה את חדרו של המבוקש ריק - תחושת הבוז נאבקה על הבכורה.

מכל התושבים הגרים סמוך לצומת, רק אחד אזור אומץ לסייע לאיש המחתר שנאבק על חירותם. הם, בארדום, למרות מאות שנות הכיבוש - מעולם לא הורידו ראש.

נמושות.

למחרת בבוקר, כל הבתים בצומת ננטשו.

חיל הצללים פשט עליהם, אבל לא מצא דבר.

פרק 2

שבוע לפני כן

דיארין עמדה על יד קערת הכלים המלוכלכים, לוקחת את הצלחת העשירית במספר. למרות שהשעה הייתה מוקדמת יחסית לערב, העייפות הכבדה על ידיה המסבנות באיטיות את הצלחת המעוטרת.

לא פלא. מרבית דריה של אולדם לא קמים שעתיים לפני הזריחה על מנת לדאוג לארוחתם של בני משפחה אצילה, ועובדים עד חצות הליל.

כוס בדולח עדינה הייתה הבאה בתור, ודיארין חרקה שיניים. מי שם את הכוסות השבירות האלו יחד עם שאר הכלים? כשהן תישברנה, היא תהיה הכתובת לצעקות. כאילו אין לה מספיק מאלו.

חצי שעה אחר כך, הייתה רק גיגית אחת מאחוריה. תסכולה גבר. אם היא הייתה קצת יותר מוכשרת, הכל היה מתנהל הרבה יותר מהר. אפשר לחשוב שאחרי שנתיים של עבודה כאן היא הייתה לומדת משהו. הֶלִיר, שקטנה ממנה בשש שנים, יותר יעילה ממנה.

והפעם האחרונה שראתה את הליר הייתה לפני שלוש שנים. כשהיא

הייתה בת שמונה. עוזרת לאמא פי כמה יותר ממנה. מה שהיא הייתה אמורה לעשות בתור הגדולה בבית.

היא ניסתה לדמיין אותם בבית הרחוק שבצפון. מרכיבה גג על גבי קירות עץ ורצפת עפר, מציירת תוך כדי שטיפת כלים בית שמעולם לא ראתה. אולי אמא חובצת גבינה, תוך כדי ששומעת את פטפוטיה האינסופיים של הליר. נוליאן מתאמן בסיף או חוזר על המושגים החדשים שלמד כשוליה. של איזה מקצוע שלא יהיה שבחר לעצמו. טעות.

דיארין נשענה בכבדות על השיש, אצבעותיה מועכות את הסמרטוט הרטוב. היא לא הייתה אמורה לחשוב עליהם, לפחות לא ככה. הכאב שיוצרת ההתרפקות על העבר עוד איכשהו נסבל. המחשבה על בני משפחתה החיים הרחק ממנה, ממשיכים בחיים שלהם בעוד היא עובדת קשה כל כך ומנותקת מהם קורעת אותה.

היא כל כך רוצה לפגוש אותם, לחזור הביתה.

וידעת שזה לא יקרה. לא כל עוד היא רוצה להעניק לנוליאן ולהליר חיים טובים יותר משלה כעת.

דיארין הרימה סיר גדל ממדים משולחן העץ וליבה שקע למראה עשרות הסירים המלוכלכים שעמדו בשורה מאחוריו. לילה ארוך יש לה. מעניין מה היה היום בטירה, חשבה בעודה מכריחה את עיניה להיפקח יותר מסדק צר. ודאי הנשף היה גדול.

דלת המטבח נפתחה בשקט ונערה ממוצעת קומה ולבושה בשמלה המפוארת ביותר בכל אולדם, סגרה אחריה בזהירות.

המלנכוליה שהחלה להציף את המטבח פרחה ממנו כמשב רוח קריר. "שִׁילִי!" קראה דיארין בקול מהוסה, עיניה ניצתות. "לא ציפיתי שתגיעי הלילה, כבר הרבה זמן שלא הגעת".

שיילי נופפה בידה באותה עליזות חסרת עול. "באמת לא ירדתי לכאן הרבה זמן. היו פגישות חשובות לאחרונה בשעות המוקדמות של הלילה, ולא העזתי לצאת".

גבותיה של דיארין התרוממו. "מה קורה בצמרת? שוב המחתרת הציתה

שריפה באחת הטירות?"

שיילי נאנחה. "פחות או יותר", אמרה וטיפסה על הכיסא המוגבה שהיה ליד דיארין. "נראה לי שהיחידים שלא ניזוקו מהמורדים הם אבי, המלך ומפקד חיל הצללים".

צל עבר על פניה של דיארין. מפקד חיל הצללים. בוגד נאלח. חבל שהוא היה חכם מספיק כדי לבצר היטב את טירתו. ובניגוד לשיילי שלא אוהבת את המחתרת, היא חושבת אחרת.

"אז היום הרוגע שב לשרור?" התפייטה דיארין, מרגישה קלילה כמו שלא הייתה בימים האחרונים בהם עבדה לבדה עד השעות המאוחרות של הלילה, והפכה את הסיר המבריק על מתקן ההדחה. היא לא מבינה מה גרם לבת האצולה לבחור בה כחברה אחרי אותו היום בו התבקשה לשרת אותה. אבל אין מה לומר - היא מברכת על היום הזה מדי ערב ששיילי באה לבקר.

בת האצולה הביטה במתכת המבריקה בהתפעלות. "וואו, דיארין! איך עשית את זה? אם אני הייתי מנסה, הייתי מתייאשת אחרי דקה. ולא, הרוגע לא שב לשרור. המתח דווקא התגבר. המלך דרש ממפקד חיל הצללים תפקיד שחייב אותו לשבת עם אבא שלי. את יכולה להבין איזה בלגן חולל אבא שלי כשקיבל את האגרת המודיעה על בואו של המפקד. דרמה במיטבה".

דיארין טבלה את הסיר בתוך הגיגית העמוקה, היטתה אותו ושפכה את המים שבתוכו. זרועותיה דאבו ושריריה רעדו ממאמץ, אבל הרבה ברירות לא היו לה. חוץ מזה, המאמץ נתן לגיטימציה להבעתה המכווצת. היא שונאת לשמוע על מפקד חיל הצללים! שונאת!!

"אם לא הייתה לך ברירה אחרת", בחרה דיארין להגיב על תחילת דבריה של שיילי והסיטה את הנושא מהמפקד, "היית גם את מבריקה את הכלים ככה. מה את חושבת, שהייתי טובה בהתחלה?" מרירות קלה נגעה בקולה. "אם הדבר היה כך, לא הייתי מושלכת מחמש טירות בחודש. גם כאן אני לא מי יודע מה, פראו הנדלר טורחת לעדכן אותי בכך מדי יום ביומו".

שיילי בהתה בה לרגע, אינה יודעת כיצד להגיב. "מפקד חיל הצללים

עדיין כאן", פלטה כעבור כמה רגעים של בהיה מטופשת, עוברת לנושא מסקרן והעיקר, חסר שוחות רגשיות.

אולי לכן היא לא ציפתה לרתיעה שעלתה על פניה של המשרתת. "הוא עדיין כאן?" שאלה בחלחלה, כאילו נגעלת מהרעיון שהיא תחת קורת גג אחת איתו. "כמה זמן הוא כבר נמצא בטירה?"

שיילי משכה תלתל זהוב מתוך המקלעת שעליה עמלה נערתה. "שעה וחצי, אולי. הוא הגיע יחד עם חמישה עוזרים, ותאמיני לי - הוא לא היה צריך להביא יותר משניים. רצה רק להראות את כוחו. אבא שלי יצא ממשרדו רק פעם אחת, והוא היה עצבני כמו שמסוגל להיות רק אחרי פגישה עם קאלדיר". שעשוע מילא את עיניה התכולות.

פניה של דיארין קדרו. "אז למה הגעת לכאן?" הנמיכה את קולה ללחישה. גבותיה התכווצו וידיה קרצפו את המחבת בתנועות חדות, כעוסות. "כדי שכל העולם ידע ששיילי, נערת האצולה המפונקת, חברה של משרתת מהמטבח? אני מאמינה שאבא שלך יברך על כך בשמחה ואפילו ילווה אותך לכאן יחד עם התזמורת הגדולה שלו. באמת, שיילי! הייתי מצפה ממך לקצת יותר התחשבות!" היא הטיחה את המחבת לתוך גיגית המים שכבר נעשו מלוכלכים, מתיזה מים לכל עבר. אסור לה למשוך תשומת לב. בשום אופן. גם ככה היא מסתכנת כשהיא עובדת כאן, ואם מישהו ייתן בה מבט מיותר - משפחתה תהיה בסכנה קיומית. "אני עובדת כאן בפרך, מתאמצת מעבר לכוחותיי כדי שלא יפטרו אותי. את יודעת מה זה לפרנס משפחה?" היא התנשפה בכבדות, קצות אצבעותיה רוטטות. "אם אבא שלך ידע שאת יורדת אלי, הוא ישלח אותי מכאן בלי המשכורת האחרונה שלי".

שיילי נדבקה לכיסאה ולא ההינה לזוז.

דיארין משכה את המחבת מחוץ למים בכוח. מחשבות סוערות התרוצצו בתוכה והיא התקשתה לשלוט בהם ולשמור על הבעה שלא תעורר בשיילי חשד. ואז, כמובן, הגיעה החרטה.

היא לא הייתה צריכה לתקוף ככה את שיילי.

דיארין נשמה עמוקות, גל מר מתנחשל בתוכה. זוהי הזכרתו התכופה של קאלדיר שערערה אותה וגרמה לתגובתה לצאת מכל פרופורציה,

ניסה קול חלש להתגונן, אבל אחר תוקפני דחה את טענתו בגסות. איש לא אמור לסבול בגלל החיים המורכבים שלך.

"הם היו בחדר כשירדתי לכאן", אמרה שיילי בקול חלש, מהוסס. "וידאתי את זה. קאלֶדיר הגיע עם חמישה אנשים, כבר אמרתי לך. לא אצא עד שאשמע אותם עוברים ואהיה בטוחה שאבא שלי לא יראה אותי חוזרת".

דיארין נשאה אליה עיניים לאות. "אני שמחה שהגעת, שיילי", אמרה בקול יבש מעט, חסר את החיוניות הרגילה שתמיד בעבעה בו. "אבל אולי כדאי שתחזרי עכשיו. אני ארגיש יותר בטוחה". היא חייבת לסדר את המהומה שקאלדיר עורר בתוכה, ובדחיפות. אסור שמישהו ידע.

"הכל בסדר, דיארין?" שיילי גלשה מעל כיסאה באיטיות, אכזבה בעיניה הבהירות.

שפתיה של דיארין נצמדו אחת לשנייה קצוותיהן רוטטים. קשה לשתוק כשחברה שלך מלאה רצון טוב ואכפתיות אמיתית. קשה עוד יותר לנצור את הלשון כשזו משתוקקת לשבור את השתיקה בת השנים.

עיניה של אימה הבריקו אליה מתוך המים העכורים שתיזוז בעליזות, ובמקום להבין שעליה להחליפם - היא התמקדה בזוהר שלרגע דימתה כאישוניה הרכים של האם.

היא לא יכולה לסכן אותם, כאב עמום ומוכר מתפשט ברקותיה. משפחה שווה יותר מכל. ואם השתיקה שלה תגן על אמא, על נוליאן ועל הליר - היא לא תהסס לשלם את המחיר.

"טוב, אז אני אלך", אמרה שיילי לבסוף, מתאמצת לא להיפגע. עברו הימים בהם חוסר האמון של ארין פגע בה אישית. או לפחות כך חשבה. "אבוא מחר, אם העניינים יירגעו".

דיארין הנהנה. "לילה טוב", הסתובבה אליה, מישירה אליה עיניים כחולות כהות.

לא היה בהן דבר מלבד התנצלות. שיילי נדה בראשה, מקבלת את הסליחה חסרת המילים. "לילה טוב".

הכלים עמדו להסתיים כשהשעה התקרבה לחצות, ולאוזניה החדות של דיארין טרם הגיעו צלילים שיבשרו על סיום הדיון.

מעניין על מה יש להם לדון יחד שעות ארוכות כל כך, הרהרה בפליאה בעודה מנגבת את ידיה המקומטות משהיה ארוכה מדי במים. הם לא החברים הטובים ביותר באליטה המדינית. יש אומרים שאין אויבים מרים יותר משני האנשים החזקים בממלכה.

קולות גבריים, נוקשים וחתוכים, הסתננו מבעד לדלתות המטבח הכפולות, ודיארין נשמה לרווחה. יציאה מהמטבח כל עוד קאלדיר נוכח בבית עלולה להיות מוגדרת כהתאבדות. סוף סוף הוא יוצא.

רגש ישן התעורר בתוכה, לוחש שהוא דווקא רוצה לראות את קאלדיר. מעניין איך הוא נראה היום. אבל המחשבה נדחתה מיד בנוזיפה. זה יהיה הסוף שלה, ושל כל המשפחה שלה.

הדממה נמשכה עוד דקות מספר, ודיארין החליטה שהגיע הזמן לחזור לחדרה. היא תלתה את סינרה על הוו שעל יד הדלת וכיבתה בנשיפה את הנר שעל הקיר. המסדרון שהמתין לה היה רחב וחשוך.

דיארין בלעה את רוקה. היא לא אוהבת חושך, לפחות לא היום. כשהייתה בת שתים עשרה, לפני המהפכה הגדולה, שעות הלילה היו השעות בהן חוללו היא ואחיה את כל השטויות שבעולם. אבל הרבה מים עברו בִּדְרִיפֶן מאז, וכל ניסיון לסחוט ממנה גרם של שובבות משול לניסיון לכבוש את הרוֹטְנוֹיל. שניהם נידונים לכישלון מראש.

איך אומרים אנשי הצבא? לדפוק את הראש במצוקים הגבוהים יהיה יעיל יותר מלהעלות צבא אבירים מיומן על ההר הבלתי אפשרי.

תוך כדי שעלתה במדרגות לכיוון הדלת, היא שמעה צליל מוזר.

מישהו שם?

באחת היא קפאה על מקומה, מאזינה בתשומת לב. דממת ליל עמוקה שבה לשרור. כנראה מדמיינת, משכה בכתפיה. כמו תמיד.

השלהבת הקטנה שדלקה בכך הסמוך לדלת הפיצה אור מועט על המדרגות מחופות השטיחים ועל אולם הכניסה המפואר. הפשפש הקטן היה משומן ככל דלתות הבית ונענה למשיכתה בקלות.

האוויר בחוץ היה קריר למדי, אביבי ומצמרר. דיארין הידקה את שמלתה אל גופה בידה השמאלית, זו הימנית אוחזת בנר בחוזקה. לימינה היא יכלה לראות את המדרגות הלבנות והעגולות המובילות אל הכניסה הראשית לטירה, אלו שמעולם לא עלה על קצה דעתה להשתמש בהם.

צל שחור נתמך על המעקה המסוגנן, עיניו חודרות אל תוך החושך.

ליבה של דיארין עצר מפעום. בכל מצב היא תזהה אותו, גם אם יעברו חמישים שנה. אותה יציבה, אותו המבט. הנר הקטן שאחז בידיו האיר את החלק התחתון של פניו, מגלה זקן בהיר וצמוד.

במהירות, כשדמה אוזל מכל חלקי גופה ומוחה קופא, דיארין נסוגה אחורנית, אינה מצליחה להסיר את עיניה מהאיש. רק שלא יראה אותה. רק שלא יראה אותה.

אוח!

רגליה נתקלו בלבנה שתחמה את השביל והיא נפלה ארצה, שולחת את זרועותיה קדימה. כאב חד עלה מידה, בעוצמה כזו שיכלה לערפל אותה לכמה רגעים טובים. דיארין התעלמה ממנו בחריקת שיניים והתרוממה מיידית, מביטה אל המדרגות בחרדה.

מבטו של האיש היה מופנה אליה, פוגש בעיניה. קאלדיר.

הוא זיהה אותה.